

Hamlet naplójából

(4.)

[levél a kiralynénak, másolat]

Asszonyom, a madarakban az a legszebb, hogy nincs szavuk. Ön, ki mindenkinél inkább lehetne az anyám, megérti tán, ha árva gyermekként hasal tenyeremben egy-egy verébfji, s hogy feledve még nagy bajom, én olykor a szívemet érzem ott. De

rosszul mondom ezt is. Talán csak ők, szólván az ő édes anyanyelvükön, ők tudják csupán, mire nekünk meg nincs szavunk. És én csak ezen a nyelven hallgathatok, melyet Ön adott nekem, kebelén ringatva néma sírásom, és azt mondhatnám csak,

miről meg hallgat Ön. Ezért fordulok inkább a madarakhoz. Jobb nékem, ha egy könnyű, árva súly akarátja dacol bennem az ágakkal, vagy ha vállamon lombos szelek dajkálják az eget, hisz oly néma a föld, hogy mint fa állok már, hamletfa.

(5.)

[el nem küldött levél Ophéliának]

Szép hölgy, én tartalékban állok magam mögött. Trónra hogy is léphetnék, mikor évig veri szívemet egy-egy lelkes madár, mikor a fákat mérgezett álom bitorolja, végleg. Vonzalmam is ekképp tűnő, mint

visszajáró szellem, mely távozik tőlem egyre csak, ébren tartani a napjaim. Épp mintha be lennék zárva a szélbe, emberek közt úgy járok, úgy visz a lábam termeken által, ki s be. Mások helyén is tá-

vozom. Ha lesz idő, hogy testet ölt bennem a bosszú,
magamhoz akkor végképp már nem tartozom. Királyi
csapda, hol álnok csel, leples szándék, kifordult személy
és mind a hallgatóg evidenciák arról szólnak,

ne légy. Csak szavamba legyen foglalva némaságod,
és violaszínűre fagy fűz alatt a folyó! Ezt
még akarom. Persze, az meg van írva, hogy egykor majd
bolond kaponya fordul ki sóhajomra a földből.

(6.)

Azt álmodtam az éjjel, hogy sírásó vagyok. Némán
forgattam a földet egyre, emlékszem, fehér csontok
koccantak térdemhez, s nem látszott a gödör, nem. Olyan
voltam, mint aki ébren van, csak épp nem tud erről, meg
róla sem tudnak. Mind gyorsabban történt ez. Félttem, hogy
álmom megszakad, hogy a szív nem bírja el az omló

föld eszeveszett, vad tempóját, melyet vissza kell tar-
tania mégis. Szavakat formált az ajkam ezért,
és állt az idő. Laza meg porhanyós volt a föld, hogy
könnyeden siklott benne az ásó, bár megijedtem
olykor, hogy az csak a kezem. Mintha betűket róttam
volna, de a rámsuhanó fényben egy pillanatra

elhomályosult minden, tán lélegzetem is elállt.
Kapaszkodtam aztán —, én, kinek már egy csigahéj is
lakályos lenne, akár az ég síkos falaiba
fogództam volna. Szavakra sem futotta erőmből,
s ahogy tarkómon megállt a súly, felszínre dobott a
szívem akkor. Mondják, sápadtabb vagyok a szokottnál.